

Tui maand 3

Inmiddels zijn we al in maand 3 beland om met hormonen te spuiten. Het is al weer echt een gewoonte aan het worden. Daar gaan we weer steeds weer die controles in het ziekenhuis. En weet je wel hoe gênant het is om in die beugels te liggen. En dan hebben we het nog niet eens over steeds die eerste controle tijdens je menstruatie. Heerlijk hoor lig je daar met je benen wijd, wetend dat er een echo apparaatje naar binnen gaat. En er dan rood van het bloed weer uit komt. Maar ach alles voor het goede doel. Je zou zeggen went dat dan niet eens een keer. Nee absoluut niet, ik weet dat het voor hun gewoon werk is. Dat ze dit dagelijks zien, maar voor mij blijft het echt heel ongemakkelijk. Dat zouden jullie toch ook zo voelen!

Na een week hormonen spuiten is er weer een controle, daarna weer om de dag tot dat de eitjes groot genoeg zijn voor inseminatie. Vanaf 17 mm maken ze een afspraak voor de inseminatie. We hadden gehoopt met Pasen, had wel erg leuk geweest. Maar het liet wat langer op zich wachten. Een paar dagen na Pasen was het nog altijd even spannend. Ze was maar aan het meten, maar ze kwam niet bij die 17 mm. Maar ze vond hem er wel groot uitzien, dus ze bleef maar meten. Dacht echt even dat wordt hem toch nog niet. Maar met de laatste meting, ja hoor 17 mm. En ze plande de afspraak in voor de volgende dag.

De dag van de 3e inseminatie ben ik echt kotsmisselijk en een erge buikpijn. Ik ben aan het werk op de kinderboerderij, maar echt lekker gaat het niet. Tot 2 keer toe spuug ik een beetje en blijf maar voorzichtig water drinken in de hoop dat de misselijkheid over gaat. Maar helaas het gebeurd niet. Met moeite neem ik toch een beetje Griekse yoghurt. Ik doe er bijna een half uur over het naar binnen te krijgen. Om 12.00 ga ik naar huis. En bedenk dat ik wel wat moet eten maar wat ik voel me nog altijd beroerd. Ik besluit de dunne crackers te

eten met filet american. Dat gaat beter dan de yoghurt van eerder. Uiteindelijk maken we ons klaar om op weg te gaan naar het ziekenhuis. Mijn man geeft om 14.00 zijn potje met productie af. En hij laat mij dit keer voor het eerst alleen achter. Hij naar zijn werk en ik tot 15.30 wachten. Wachten tot de inseminatie.

Daar zit ik dan te wachten, nog altijd heel erg misselijk. Ik ga wat tekenen, moet toch ergens de tijd mee doden. Ik begin me te ergeren. Het was eerst heel rustig, maar al snel niet meer. Een heel gezin met 2 kinderen zitten in de wachtruimte. Ik voel me niet op me gemak. Het voelt even alsof ik op de kinderafdeling ben met Daan. Maar nee ik zit hier omdat we een 2e kindje willen. De tijd kruipt langzaam vooruit. Eindelijk wordt ik dan naar binnen geroepen. Het is zover, ik ontbloot de onderkant van mij en ga in de beugels liggen. Die fijne eendenbek schuift ze naar binnen, als ze hem opent voelt dat even naar. Dan brengt ze het dunne rietje naar binnen waar de zwemmertjes in zitten. Ze hoeft dit keer niet lang te zoeken om het naar binnen te krijgen. Zo snel heeft ze het nog nooit ingespoten. Nog even blijven liggen, ik kom zo terug zegt ze. Na zo, n 10 minuten komt ze terug en kan ik me aankleden. We geven elkaar de hand, in de hoop dat ik nog maar 1 keer terug hoef te komen om te controleren met een echo op een zwangerschap.

De wacht weken gaan weer in, normaal heb ik hier de grootste moeite mee. Maar ik zit met me hoofd heel ergens anders. De verjaardag van Daan komt eraan, ik maak me hier erg druk om. Zo erg dat ik er veel last van heb en geen ruimte is om over de wacht weken na te denken. Tot het einde in zicht is. De zondag voor ik mag testen begin ik al extra te controleren met plassen of er geen bloedverlies is. Ik weet het is stom, want ik moet nog helemaal niet gaan menstrueren. Ik probeer het weer wat los te laten, maar dat lukt niet goed. Eindelijk is het dinsdag, ik verwacht bij elke wc bezoek dat ik bloed vind. Ik zou toch echt vandaag moeten gaan menstrueren. Maar het

blijft uit. Ik ben van slag, zou het echt zo zijn. Ben ik zwanger... Ik durf er eigenlijk niet op te hopen. Die dag voel ik me raar, eigenlijk had ik de avond daarvoor al een raar gevoel in me buik. Steekjes en een soort trekkend gevoel. S, morgens heb ik de grootste moeite een bakje fruit weg te krijgen. Ik ga afleiding zoeken. Ik zou toch al de stad in gaan. Maar het is wel een vreemde dag. Ik koop ballonnen in een feestwinkel voor de verjaardag van Daan. Ik sta gewoon te huilen in de winkel. Daarna loop ik door om een zwangerschap test te kopen. Hoe bizar kan je dag zijn. Ik koop ook nog even een klein cadeautje voor Daan, daarna ga ik weer richting huis. Ik ben moe heel erg moe en verdwijn op bed. Nog altijd heb ik geen bloedverlies gehad.